

SETKÁVÁNÍ

únor 2002

ročník IV ČÍSLO

2

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

V změnách života

Jak den a noc a mrak a jas
a krutá zima, jaro zas
se vystřídají spolu,
tak v lidském přijdou životě
den radostný, den v trampotě,
pak mír po každém bolu.
Dnes všeho máme dostatek
a zítra vchází do vrátek
nám hlad a nouze krutá;
dnes jsme jak růže červená
a zítra větrem zlomená,
neb mrazem ožehnutá.
Ted' s rodiči jsme milými
a sestrami a bratřími,
a po letech tak sami!
Po listu list, po květu květ
nás osud roznes v širý svět
a Bůh jen zůstal s námi.
Však nezoufej a bázně nech,
On v utrpeních bude všech
tě sílit dobrotivě.
On stokrát vrátí, co vzal dnes, -
jen pracuj, doufej, věř - a nes,
co určil, trpělivě!

Josef Václav Sládek
Ze sbírky Zvony a zvonky (1894)

Jak jsem hledal zvony

V listopadu nám poslali ze synodní rady dopis, že je možné do konce roku požádat o náhradu za válečné škody a že se tím rozumí například odcizené zvony. O odebrání však musí být doklady. V Kloboukách jsem si pomohl svědeckou výpovědí člověka, který se snímání tří zvonů osobně zúčastnil. Z Rychmanova jsme však měli jenom fotografii.

Reditel mikulovského archivu mi doporučil, abych se zeptal v Památkovém ústavu v Brně nebo ve Státním archivu v Praze. Památkový ústav se sice právě stěhoval do nového objektu na náměstí Svobody, ale přemluvil jsem jejich archivářku, že mi dovolí nahlédnout do jakési krabice, kde by něco mohlo být. A skutečně bylo. Evidenční dotazníky z roku 1942, které museli všichni faráři o svých zvonech vyplnit. Nechal jsme si ofotit doklady pro Klobouky i Rychmanov. A také pro katolický kostel v Kloboukách a Krumvíři, ale když jsme to pak vítězoslavně nesl panu faráři Trtílkovi, řekl mi, že za ně to vyřizuje biskupství hromadně.

Konec roku se blížil a bylo třeba všechno přeložit do němčiny, což je jak známo moje slabina. Ale pomohla mi jedná známá, co pracuje ve Vídni a rychmanovskou žádost přeložila sestra farářka. Kromě toho bylo nutné zjistit cenu rekvírovaných zvonů. Z Brodku u Přerova mi napsali znalecký posudek podle váhy zvonů, kolik by stáli dnes. Tři kloboucké necelý milion a rychmanovský asi 100 tisíc Kč. V žádosti však chtěli cenu při odebrání. Nakonec jsem ve sborovém archivu našel i doklady o koupi zvonů. Tři kloboucké o váze 1338 kg stály 42 tisíc, rychmanovský o váze 177 kg 6 tisíc Kč. Byl na něm nápis: „Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívatí žalmy Bohu našemu“ (Žalm 147,1).

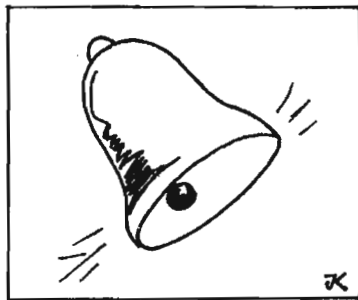
Před vánoce mi jsem jel do Prahy a tak jsem se vydal do Státního archivu, který nyní sídlí ve zcela nové moderní budově na Chodovci. Ukázali mi několik krabic a seznam, kde jsem si měl najít okres, v kterém se kostel nacházel. Věděl jsem už, že za války byly Klobouky okresní město, protože Hustopeče byly v Reichu. Jenže Klobouky u Brna tam nikde uvedeny nebyly. Ale mám už své zkušenosti. Kdysi i na synodní radě mysleli, že Klobouky jsou na Valašsku a když se můj předchůdce stěhoval z Klobouk do Hodslavic, celý den marně čekali na stěhovací auto, které je hledalo ve Valašských Kloboukách. Proto jsem si vyžádal okres Valašské Klobouky a bylo to ono. Našel jsem tam všechno, co jsem potřeboval. Stvrzenky o odebrání zvonů z jižní Moravy, dokonce i doklady o tom, kolik okresní úřad zaplatil firmám, které zvony snímaly a kolik stála barva, kterou zvony označovaly. Rychmanov byl naštěstí také v klobouckém okrese. Stejně jako Nosislav a Nikolčice, kterým jsem doklady nechal ofotit také. Dokonce jsem našel i červené karty, v nichž se evidovaly zvony soustředné na překladišti v Ostravě. Byla tam díky německé důkladnosti i čísla vagónů. Nalézt však doklad, který německý podnik zvony roztavil není v našich archivech možné.

Pak jsme si ještě vyžádal krabici s doklady z města Brna, kde jsem objevil doklad o odebrání zvonů z Červeného kostela a z evangelického sboru v Židenicích. Zvony z Červeného kostela vážily 1634 kg a byly odebrány všechny tři. Měly by dnes hodnotu přes milion Kč. Staršovstvu se však nezdálo vhodné v tomto případě žádat o náhradu.

Jak jsem se probíral tolika doklady, uvědomil jsme si, kolik to muselo být zvonů. Vždyť oni vybrali doslova celou republiku! Každou zvonici, každý kostel. Sebrali zvony z každé radnice i školy. Nechali jen ty nejstarší a nejceněnější. A také tzv. železnáky. Díky tomu zůstaly nedotčeny např. nejstarší evangelické zvony na Moravě, kterou jsou v Borkovanech na hřbitovní zvonici z roku 1856.

Uvidíme, zda z toho všeho nakonec něco bude.

Jiří Gruber

přečetli jsme za vás

Magazín MF DNES v prosinci 2001 získal souhlas k přetištění exkluzivního rozhovoru, který prezident Spojených států George Bush poskytl časopisu NEWSWEEK 27.12.2001:

Co pro vás znamená modlitba? Modlitba pro mne znamená mnoho, to se nezměnilo. Teď to jenom platí mnohonásobně, protože je spousta lidí, kteří se za mne modlí, a já si to uvědomuji. Skutečně. Nikdy jsem necítil, že jsem si něčím tak jistý, jako teď. A věřím, že hodně toho souvisí právě s modlitbami lidí. Laura Bushová dodává: I z toho čerpáme svou sílu. Ale víra nás posilovala už před 11. zářím.

Domníváte se, že jste během krize nějak vyrostli? Myslím, že jsem vždycky byl schopný zvládat nepříjemnosti. Jsem člověk pro řešení problémů. A neztrácím moc času teoretizováním nebo tím, že bych trpěl. Byl jsem vychován v rodině, kde díky lásce rodičů jsem získal důvěru, že umím řešit problémy. Získal jsem víru, která mi dovoluje, abych byl uklidňován modlitbou, svými vlastními modlitbami a modlitbami jiných. Nikdy jsem se nebál o život, nikdy jsem se nebál o život své rodiny, nikdy jsem se nebál dělat rozhodnutí.

Vybrala Eva Šimková.

Potřebujeme typ programování, který člověku pomáhá zaostřit ne na rychlý zisk, ale na vytrvalé tvoření bohatství pro sebe i pro druhé a na to, jak se stát člověkem, s nímž ostatní rádi obchodují znovu a znovu. Takové programování je hnací silou hospodářského úspěchu a politické demokracie již čtyři století, nejviditelněji v zemích severozápadní Evropy a tím také Severní Ameriky. Je to systém myšlení a akce, kterému anglo-američtí ekonomové říkají "protestantská etika". Podíváme se na ni ne jako na náboženskou koncepci, ale jako na ekonomickou filozofii. Její hlavní body jsou: Každý jednotlivec je plně odpovědný za svůj vlastní osud a činy. Člověk je tvůrcem svého světa. Každý jednotlivec má nejen schopnost, ale i povinnost přetvářet svět v něco lepšího. Duchovní růst má svou hmotnou manifestaci. Hmotné bohatství a duchovní blaho nejsou v konfliktu. Hmotné bohatství přispívá k duchovnímu růstu. Tvorba hmotného bohatství je proto žádoucí a prospěšná, Bohem inspirovaná a bohužel (tady si 'protestantská etika' zachovává náboženskou náplň).

Benjamin Kuras: Je na Marxu život? str. 51-52. Vybral J.Franců.

„Každá buňka je malý vesmír,“ říká plzeňský biolog a „mikrofotograf“ Josef Reischig, docent na lékařské fakultě UK v Plzni. Abstraktní malíř vytváří krásu ze své fantasie, kdežto v přírodě už ta kráska je. Jde jen o to ji z ní vydolovat. Některé záběry Hubbleova kosmického teleskopu odhalují v hlubinách vesmíru gigantické struktury, které se tvarem až nápadně podobají některým vašim vzhledům dovnitř buněk či tkání. Zdá se mi dokonce, že vzájemná podobnost tvarů a struktur se víc projevuje v makrosvětě a mikrosvětě než ve světě lidských rozměrů. Ovšem potřebujeme k tomu vyspělé přístroje. Třeba dalekohled až na oběžné dráze nebo mikroskop s počítačem umožňujícím dělat optické řezy. Podle mé zkušenosti – čím větší pozorují detail, tím víc se podobá kosmu. Například struktury uprostřed buňky: to je vyloženo vesmír sám pro sebe! A jsem hluboce přesvědčen, že kdybychom byli schopni vidět dovnitř atomu, tak to tam bude vypadat ne trochu, ale úplně jako v kosmu.“ Galileo, který se první z lidí podíval dalekohledem na noční oblohu a viděl tam věci netušené, ve svých spisech děkoval Bohu za to, že je vytvořil. I já myslím na Boha Stvořitele. Příroda totiž podle mě není vlastníkem života, ale jen jeho kulisami. A kdosi či cosí musel před miliardami roků zařídit, aby v každém atomu, který tehdy z té žhavé foton-částicové kaše vznikl, už byla obsažena možnost života, rozumu, chcete-li zárodek člověka. Je opravdu těžké uvěřit, že by slepá náhoda mohla vytvořit něco tak logického a do sebe zapadajícího.“

Rozhovor s doc. RNDr. Josefem Reischigem, CSc. – Týden č.2/2002. Vybral Jiří Grube

Brno má evropský unikát

O Muzeu romské kultury v Brně hovoří s jeho ředitelkou PhDr. Ilonou Lázníčkovou Eva Šimková.

Už vloni v 7. čísle našeho časopisu jsme psali o Muzeu romské kultury v Brně, ale tenkrát jsme se věnovali hlavně historii Romů a základním informacím o nich. Paní ředitelko, jak vlastně Muzeum romské kultury v Brně vzniklo?

V úzkém kroužku brněnské romské inteligence vznikla v roce 1991 myšlenka na vybudování takového muzea. Tehdy bylo založeno občanské sdružení Společnost odborníků a přátel Muzea romské kultury, jehož hlavním a jediným smyslem existence bylo toto muzeum založit. Už od října 1991 začal fungovat jeho zárodek ve velice jednoduchých podmínkách, vlastně ve dvou pronajatých místnostech. Od začátku bylo hlavní náplní pracovníků muzea zachraňovat a shromažďovat předměty, dokumenty a doklady bohaté historie a tradice Romů.

Kde jste tyto doklady hledali?

V České republice se v podstatě najde velmi málo originálních dokladů; dokumenty ano, protože se postupně otvírají archivy, především k období diskriminace Romů za 2. světové války – to vlastně byl pokus o jejich fyzickou likvidaci - a k poválečnému období tvrdé asimilace Romů do české společnosti. Dokladů hmotné kultury se však už najde málo. Proto také od začátku směřovaly výzkumné a sbírkotvorné cesty našich pracovníků na Slovensko. Jezdíme dodnes do tamních romských osad, protože v nich se ještě nacházejí předměty tradičních romských řemesel, jež tam namnoze pokračují (jako kovářství, košíkářství, kolářství, práce s přírodními materiály). Na Slovensku existuje nadace pro obnovu romských tradičních řemesel, se kterou jsme při těchto cestách a výzkumech spolupracovali. Během oněch deseti let se vlastně podařila spousta věcí, byť pozice muzea jako neziskové organizace je velice složitá. Je to samozřejmě otázka získávání finančních prostředků. Nás sice podporuje stát i město Brno určitou částkou, ale zbytek peněz, především na odbornou činnost, výzkumy, dokumentaci, publikační aktivity atd., získáváme od fondů a nadací. To vždy znamená zpracovat projekt, čekat, jestli bude v té obrovské konkurenci úspěšný, a potom zase hospodařit s prostředky, které jsou účelově určeny jen na ten jediný projekt.

To jsou všechno problémy budování, které patrně nebude nikdy u konce.

Podařilo se shromáždit velmi slušné sbírkové fondy, takže expozice, kterou chystáme a všichni tajně doufáme, že se nám podaří ji v závěru roku otevřít, bude postavena z předmětů, které jsme za těch deset let získali.

Budova muzea na Bratislavské 67 je krásně zrekonstruována, přímo září do okolí.

Získat tady tu krásnou velkou budovu se podařilo na základě dlouhých jednání s Magistrátem města Brna, rekonstrukci také realizovalo město, ale financována byla ze státního rozpočtu. Stejně prostředky jdou na další vybavování objektu (což nás teď čeká), abychom vytvořili podmínky pro návštěvníky, ale také odpovídající pracovní podmínky pro zaměstnance. Je to velice komplikované a zdlouhavé, protože peníze ze státního rozpočtu nemohou jít přímo na neziskovou organizaci; a tak město Brno plní úlohu prostředníka.

Jak je muzeum přijímáno okolím? Tady bydlí přece velmi mnoho Romů.

Myslím, že jsme si tu vytvořili dobrou pozici, s romskou komunitou jsme začali pracovat od počátku a navázali jsme přátelské kontakty, protože oni jsou první, kteří by nás měli přijmout. Když jsme se sem předloni nastěhovali, tak jsme 12. prosince 2000 udělali velice

narychlo Den otevřených dveří. Jednak to byla taková naše oslava, že jsme tento objekt pro muzeum vybojovali a že se zrekonstruoval, ale chtěli jsme také lidem v okolí ukázat, co v tom novém, krásném domě bude. Nainstalovali jsme tady ve všech místnostech kromě pracoven v prvním patře nejrůznější činnosti, aby si návštěvníci uměli představit, co má jednu být v jednotlivých prostorách dosud prázdného domu. Myslím, že se nám to podařilo, protože jsme tady měli romskou muziku, vyprávění romských pohádek, občerstvení z tradiční romské kuchyně, byla tu i módní přehlídka z našich sbírek textilu a oděvů, kterou u dělali romští tanečníci. Návštěvnost lidí z okolí předčila naše očekávání a od té doby se datuje náš přátelský vztah. Oni vědí, že sem mohou přijít, a my jim nabízíme - přestože nejsme ještě vybaveni - spoustu akcí. Například pro děti máme několik projektů. Běží tady pro romské děti jednak programy ve spolupráci se školami, jednak programy, na které jsme si sami přizvali děti z ulice. Každé pondělní odpoledne se jim věnuje moje kolegyně a ještě dobrovolnice z Pedagogické fakulty MU v Brně. V loňském roce jsme uspořádali také pět výstav a deset přednášek.

Chodí sem děti rádi?

Myslím si, že jsou tady spokojené. Z výtvarného ateliéru si odnášejí svoje výrobky domů, a když jsou prezentace, tak se zase rodiče přijdou podívat sem. Nás velice těší, že nás okolí přijalo za své. Samozřejmě bude naše činnost bude daleko širší a zajímavější, až tu bude stálá muzejní expozice; nad ní si teď lámeme hlavu: jak by měla vypadat, co všechno by měla obsahovat, aby zaujala jak majoritu, tak romskou minoritu, aby byla atraktivní, zajímavá, ale také poučná. Lidé by se tam měli dovědět základní údaje o Romech, protože romská historie je pořád ještě neznámá. Spousta předsudků a klišé v nazírání na Romy vychází z toho, že romské spoluobčany neznáme. Neznáme jejich duchovní kulturu, od které se odvíjí řada modelů chování, které my cítíme odlišně od naší „evropské“ vzdělanosti. Co je odlišné, toho se buď bojíme nebo to odsuzujeme, a tak by expozice měla přispět k tomu, aby se tento stav změnil. Příprava jejího scénáře a vlastní realizace nebude však jednoduchá.

Je to jediné muzeum romské kultury v České republice?

Je to jediné muzeum romské kultury v Evropě. Pan Adam Bartosz v Tarnově postavil úplně první expozici o historii a tradicích Romů v Polsku, ale ta tvoří pouze součást etnografického muzea. Máme s ním velice úzkou spolupráci. Pak existují nějaké stálé výstavy romských řemesel, předloni byla např. otevřena v Heidelbergu stálá expozice s dokumentačním a kulturním centrem německých Romů. S těmi také spolupracujeme. Ale samostatné muzeum, pojaté jako kulturní centrum, nikde jinde není. Takže bychom měli být jediné muzeum romské kultury v Evropě.

Jací jsou odborní pracovníci v muzeu?

Kolektiv tvoří jak Romové, tak Neromové (já to dělení nemám ráda, ani označení „Neromové“ se mi nelíbí). My tady samozřejmě potřebujeme odborníky v různých oborech. Je všeobecně známo, jak je to se vzděláním a vzděláváním romských dětí nebo mládeže, takže vysokoškoláků Romů je opravdu málo a ještě menší je jejich zájem pracovat v Muzeu romské kultury. Ale podařilo se nám utvořit dobrý kolektiv. Jednak tady od začátku působí zakladatelé, což jsou vysokoškoláci - např. paní dr. Horváthová nebo pan Daniel, který tu působil do svých sedmdesáti sedmi let a bohužel v minulém roce zemřel, - a také jsme získali velice šikovné spolupracovníky ve středoškolsky vzdělaných Romech, kteří mají velký zájem v muzeu působit, dále se vzdělávat a vytvořit si jistou specializaci. Obojí pohled na celou problematiku vybudování stálé expozice je potřebný.

Takže se vlastně dobře doplňujete.

Důležité je pro nás také získávat si spolupracovníky, dobrovolné konzultanty z romské komunity ve městě Brně, takový první poradní a kritický sbor, když děláme nějaké akce. Myslím, že i to se nám daří. Dokumentuje to i současná výstava, kterou tu máme: Paměti romských žen – kořeny. Je to projekt, který se obrací k romským ženám několika generací a my se jich ptáme na jejich postavení v romské komunitě, rodině, na jejich pocity, jak se mění jejich vnitřní život. Hovoříme s nimi nejen jako s matkami a manželkami, ale chceme, aby vypravovaly o tom, jak prožívají svůj život jako ženy a jaký na to mají názor.

Je to patrně jedna z posledních možností, jak zachytit vzpomínky pamětníc.

Ano, ale právě zachycování vzpomínek pamětníků je jedna z oblastí, kterou se Muzeum romské kultury zabývá systematicky. Možná by se to mělo dělat ještě intenzivněji. Zatím se nám podařilo zachytit vzpomínky bývalých vězňů koncentračních a sběrných táborů na to, co prožili. O romském holocaustu se toho napsalo velmi málo, protože Romové sami si svou historii nezachycovali a teprve dlouho po válce se začaly tyto vzpomínky sepisovat, shánět dokumenty aj. materiály. Podařilo se nám vyzpovídat několik desítek pamětníků, kteří ještě dneska žijí a mohou vypovídat, jak byli Romové za druhé světové války perzekvováni i jak se některým z nich podařilo přežít. Takže tady je celá sbírka videozáznamů, vzpomínek těch, kdo přežili a vlastně tak mohli předat svoje svědectví budoucím generacím, protože s odchodem pamětníků se to všechno nenávratně ztratí.

Děláte něco podobného, co udělal Spielberg pro židovský holocaust!

S nadací pana Spielberga jsme měli možnost spolupracovat. Také s muzeem holocaustu ve Washingtonu, s muzeem války v Londýně. Tam je drtivá většina dokumentů na holocaust Židů, ale vždycky se tam najde nějaká zmínka či dokumenty i o holocaustu Romů, který byl rovnocenný. Jistě se neodehrál v takovém měřítku jako holocaust Židů, ale nebyl o nic méně strašný.

Paní ředitelko, proč jste se Vy sama rozhodla pro tuto práci?

Já jsem vzděláním etnografka a dlouhá léta jsem pracovala mimo obor, ale když v roce 1991 hledali do Muzea romské kultury etnografa, přihlásila jsem se, poněvadž to téma mě velice zaujalo. Tenkrát jsem o Romech mnoho nevěděla, protože ani moje vzdělání mi žádnou informaci o romské menšině nedalo. Učili jsme se o všem možném, ale o Romech u nás ne. Oni tenkrát nebyli oficiální politikou považováni za národnostní menšinu, ale za sociálně slabou patologickou skupinu „občanů cikánského původu“. Když jsem sem nastoupila, musela jsem si mnoho věcí pochopitelně nastudovat. Byla jsem vybavena metodologicky, ale obsahově ne. Zjistila jsem, že tady žijí lidé, kteří mají obrovsky bohatou kulturu duchovní i hmotnou, ale velmi odlišnou, a že je chyba, když se o ní tak málo ví, přičemž jsou tady možnosti vzájemného obohacování dvou etnik. Čím víc se do toho dostávám, tím víc vidím, že je to problém námi nepochopený pro neznalost, neotevřenost a malou toleranci. Tady právě spatřuji smysl vybudování Muzea romské kultury jako prezentace všeho, co jsme zachránili před zničením, i jako kulturně vzdělávací instituce a centra integrace Romů do společnosti.

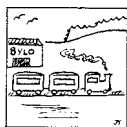
Musela jste se, paní ředitelko, také naučit romsky?

Měla bych romštinu umět, něco jsem se snažila naučit, něco jsem pochytila, takže takové základní pozdravení, poděkování umím, ale romsky mluvit bohužel ne. Otázka výuky romštiny je složitá, částečně se učí na střední policejní škole, kam chodí učit pan Hynek Zima, to už je taky starší pán. Absenci romštiny považujeme za handicap, měli bychom zájem se jí učit, ale hlavně není nikdo, kdo by tady romštinu učil. Ne všichni Romové umějí romsky, je taky řada dialektů, ale naši kolegové Romové romsky samozřejmě umějí, takže se doplňujeme. Požadavky na výuku romštiny přicházejí rovněž od návštěvníků muzea, tak budeme do budoucna hledat kvalitního lektora, pořádat kurzy a pak se jich i sami zúčastníme jako studenti.

A Vaše přání v tomto novém roce?

Už se velice těším, až bude objekt fungovat, jak má. Aby se lidé měli na co dívat, něco se mohli dovědět, aby pracovníci měli na čem sedět, aby tady byla potřebná technika... Myslím, že se nepodaří, aby tento rok bylo muzeum úplně vybaveno, protože peněz je třeba opravdu velmi mnoho, ale určitě se budeme snažit, aby byly otevřeny v první řadě prostory pro návštěvníky, zejména stálá muzejní expozice.

A já Vám přeji, aby těch návštěvníků bylo co nejvíc.

Adventní setkání se Slovem a hudbou

Tak jsme nazvali před čtyřmi lety adventní bohoslužby v Červeném kostele. Během těchto let se staly dobrou tradicí. Nejen proto, že na ně zveme prostřednictvím plakátků a inzerce v brněnském KAMu také veřejnost, ale hlavně proto, že hudba řekne mnohdy víc než je schopno slovo. Mnohokrát jsem si ověřila, že o nesmírné velikosti našeho Pána, jeho dobrotě, a současně o nutnosti pokory a poslušnosti mě v životě nepřesvědčilo nic tak dokonale, jako právě Bachova hudba. Krásu knihy Přísloví jsem poznala z Vycpálkova Českého requiem a celou hloubku a smysl ukřížování Pána Ježíše a ujištění, že se tak stalo pro naši záchranu, to jsem zase vyslechla v Dvořákově Stabat mater. Je dobře, že v Červeném kostele i v tomto adventu zněla vedle slov kazatelů a našich společných modliteb právě duchovní hudba.

26. listopadu jsme vyslechli varhanní skladby a improvizace v podání Jana Krále, který je asistentem JAMU a příležitostně hraje v několika katolických kostelech v Brně.

9. prosince provázel naše bohoslužby sólový zpěv. V podání členů Národního divadla v Brně - sopranistky Jany Štefáčkové a barytonisty Zdeňka Plecha - jsme slyšeli hned v úvodu Mozartovo Ave verum, Franckovo Panis angelicus a dále písně a árie od Beethovena, Bacha, Händela a Ebena. Na elektronické varhany doprovázela Šárka Králová, asistentka oboru klavír na JAMU (manželka Jana Krále).

Třetí adventní neděli při posledních bohoslužbách s hudbou zpíval smíšený pěvecký sbor Ars brunensis chorus. V jeho podání zazněla Čtyři moteta od Leoše Janáčka, dílo ze skladatelova mládí, z doby jeho studií na varhanické škole v Praze. A v druhé části bohoslužeb to bylo krásné a téměř neznámé dílko Bohuslava Martinů, které vzniklo ke konci autorova pobytu v Americe (1950) a také v posledním desetiletí jeho života. Jedná se o nedokončenou šestihlasou vokální mši a capella - slyšeli jsme části Kyrie, Sanctus a Benedictus. Ars brunensis chorus byl založen v r. 1979, patří k úspěšným tělesům, známým z mnoha nahrávek a vystoupení nejen u nás, ale i v zahraničí, jeho sbormistrem je nyní Dan Kalousek.

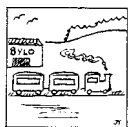
Čtvrtá adventní neděle byla věnována dětské vánoční slavnosti.

L. Marková

Víte, kde je Zálesí?

Zálesí je malá obec nedaleko Javorníka u Jeseníku. Bývalá škola, budova č. 111 je místem, kde se buduje něco, co zasluhuje naši pozornost. Pod vedením sestry Evy Svobodové a bratra Abrahama Staňka bylo již dříve založeno občanské sdružení Ester, které se nyní stará o přestavbu budovy. Mimo jiné tam bude vybudováno i sociální bydlení pro mladé lidi. Město Javorník dalo tuto budovu do užívání na 20 let jen za symbolický poplatek a nyní se zájmem sleduje pokračování v přestavbě. Uskutečňuje se i projekt komunitního bydlení psychicky nemocných klientů Diakonie Travná. Není to práce snadná, ale daří se. Hospodaří se úsporně z finančních prostředků, které jsou k dispozici a čeká se i na státní dotaci pro příští rok. Výhledově má tam být i nabídka služeb různého druhu pro starší občany. V létě se již uskutečnil tábor pro děti ze sociálně slabých rodin (i romské děti) a na podzim setkání dětí v počtu 20 ve Vlčicích. Je potěšitelné, že tato práce má podporu i v zahraničí (mezinárodní studentská brigáda, dary). Koho by tato sociály mohl nějak pomoci.

Alena Havířová

Poslední Vánoce při Nilu aneb „Hurááá ... z Egypta“ (pokleslá biblická humoreska)

Konalo se 23. prosince 2001 v Blahoslavově domě jako vánoční besídka dětí a mládeže.

Jakmile jsme my, diváci, vstoupili do sálu, ocitli jsme se v Egyptě - zemi slunce, pyramid a věčného písku. A příběh začíná...

...Cože? Propustit Izrael? Tak to si Mojžíš chvíli počká, než mu já, farao, na to kývnu. I když... Valí se na nás jedna pohroma za druhou. Nejdřív pyramidové hry, pak Vánoce (včetně telenovely Putifarka), potom žáby a kobyly, no, je toho trochu moc... Musíme ty Izraelce pohpnat, ať už jsou pryč!

Ale proč bychom měli odejít, proč se trmáčet do neznáma? Vždyť je tu vcelku dobře, taková pohoda...

*Když jsem já šel tou egyptskou branou
dávaly se tři mumie za mnou
a volaly poutníčku, postůj s náma chvíličku.*

Nakonec se ale do toho vložily sdělovací prostředky, reklama, cestovní kanceláře - a Egyptu se přece jen podařilo Izraelce vyprovodit. Sami Izraelci se na cestu za lepším začali těšit. Odchod ale nebyl zcela snadný...

*Co je tam za vodou, co je tam za těma vlnama?
Jak se z toho vyzout, teď jak se z toho vyzout,
když farao je s vojskem za náma?*

Na poušti se Izraelci zdrželi o něco déle, než předpokládali, ale nakonec zaslíbené země dosáhli. Skončila tím jejich cesta? Je zaslíbená země konečnou?

Ten dlouhý příběh nám děti zprostředkovaly v hodině a půl. Po celou dobu se na jevišti hrálo a zpívalo naplno. Do toho se měnilo světlo, moře se měnilo v písek, kancelář v domácnost, farao ve zpěváka, farář v podnikavého šéfika... Je možné toto všechno zorganizovat v předvánoční době a s dětmi - divou zvěří - nacvičit? Asi ano, na vlastní oči jsme to viděli. A proto - děti, mládeži a kulturní úderko Blahoslavova domu - osla ven, osla ven, oslaven buď herec ten!

Jana Popelářová

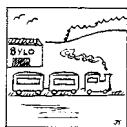
Alianční týden modliteb

Každý rok v druhém lednovém týdnu vždy od neděle do neděle probíhá Alianční týden modliteb. V Brně se střídají místa konání modlitebních shromáždění v jednotlivých protestantských církvích, střídají se i kazatelé, aby v těchto sejitých posloužili slovem.

O čtvrtcích bývá už po několik let hostitelem v Betlémském kostele na Pellicově ulici náš 1. sbor ČCE. Také letos 10. ledna v podvečer přivítala sestra farářka Olga Tydlitátová všechny účastníky, kteří Betlémský kostel téměř zaplnili. Po písni přečetla z Pavlovy epištoly k Římanům z 3. kap. verše 21-26 a z 5. kap. 1. a 2. verš. Kázáním posloužil kazatel ČČSH bratr Šimon Konečný a zamýšlel se nad přečtenými verši o ospravedlnění z víry. Nejen ospravedlnění, ale i víra je dar Boží milosti, kterou si nemůžeme zasloužit. Dostáváme vše zadarmo, ale tento dar je podmíněn skutky Kristovými, jeho obětí za nás. Bratr kazatel také připomněl, že součástí zvěstování by mělo být i pokání.

Potom se shromáždění sklonilo k modlitbám. Mnozí bratři i několik sester chválili Boha a děkovali za Pána Ježíše a za všechny dary a v prosbách se přimlouvali za své sbory, za naše město a za celý svět. Shromáždění své modlitby zakončilo modlitbou Páně a písni 258 z evangelického zpěvníku „Můj Ježíš mé jest žití, můj díl a zisk můj jest“.

Eva Šimková

bylo

Vánoční slavnost nedělní školy Brno I

Školní rok začíná v září, s ním každou neděli v 10 hodin dopoledne nedělní škola. Zatímco rodiče zůstávají na bohoslužbě v kostele, děti po modlitbě a úvodním čtení z Bible během druhé písně odcházejí do sborového domu na Opletalově ulici, kde se účastní dětských služeb Božích, přizpůsobených jejich věku a chápání. Po společném začátku - zpěvu a modlitbě - se rozdělí do tří skupin (předškolní + prvňáčci, mladší školní a starší školní), kde jim je vykládáno sice stejné téma, ale různým způsobem, aby bylo pro ně co nejsrozumitelnější. Každá skupinka pak končí již individuálně, a to modlitbou. Toto je jistě jeden ze způsobů, jak děti vést k víře, seznamovat s Biblí a učit je chápat, co po nás Pán Bůh chce, to vše ve společenství vrstevníků a v dětem srozumitelné podobě. Žít ve společenství ale také znamená, že se děti postupně naučí respektovat druhé, vydržet chvíli být potichu, i když jim „jde něco přes hlavu“ a všemu nerozumí. Tak se učí naslouchat. Vždyť si přejeme, aby děti, které chodí až do konfirmace do nedělní školy, pak pokračovaly dále a abychom je viděli na bohoslužbách v kostele. Cítíme, že je třeba, aby si děti od začátku uvědomovaly, že jsou součástí širšího společenství všech věkových kategorií, ale je třeba abychom i my dospělí přijímali děti s pochopením. Toto byly také důvody pro to, že jsme se již minulé i tyto Vánoce rozhodli, aby vánoční slavnost nedělní školy byla dopoledne a měla charakter bohoslužeb, na jejichž přípravě by se podílely všechny děti. Nedělní bohoslužby 23. prosince začaly tedy jako obvykle v 10 hodin, ale tentokrát v Betlémském kostele na Pellicově ulici (je tam tepleji, lépe slyšet a ráno jsme ještě stihli generálku).

Vše začalo úvodním slovem sestry farářky Tydlitátové, zpěvem první písně a modlitbou. Sestra farářka se své režijní úlohy nezbavila po celou dobu probíhajících bohoslužeb. Nejprve jsme mohli vyslechnout alegorický příběh o ztracených ovečkách v podání nejmladších dětí, poté následovaly ty starší s netradičním pojetím betlémského příběhu. (V rámci jejich scénky jsme mohli slyšet i zpravodajství Zelené vlny na rádiu Řím, které nás upozorňovalo na dopravní zácpy na horských stezkách či na tvořící se kolony oslů a velbloudů...) Poté následovalo kázání na text z 1. kapitoly Lukáše o narození Jana Křtitele. Během krátkého proslovu sestry farářky jsme sice byli rušení neposednými dětmi v prvních lavicích, ale příslib dárku a blížícího se konce jim nakonec zavřel pusy. Na konci bohoslužeb děti, které pravidelně chodí do nedělní školy, dostaly malý dárek (nejmenší děti plyšová zvířátka, ty, které již umí číst, knížky) a sáček se sladkostmi, které zbyly i na ostatní malé i odrostlé děti v kostele. Pak přišly na řadu ohlášky s předáním kytky bratru kurátorovi (ne k Vánocům, ale k narozeninám). Po přímluvných modlitbách a písní jsme se všichni odebrali za poslední lavice, kde už od začátku voněly přichystané vánočky, cukroví a káva. Takže dostat se pak ven byl sice trochu problém, ale na druhou stranu – proč spěchat?

Naším přáním bylo, abychom i my, tak jak umíme a jsme schopni, přispěli k radostné zvěsti Vánoc: „neboť narodil se vám dnes Špasitel“ - abychom ukázali, že prvotní je dar, který jsme dostali v Ježíši Kristu, ale že radost, kterou nás toto vědomí naplňuje, můžeme rozdávat dál i tak, že druhé docela obyčejně lidsky potěšíme. Snad se to podařilo. Na závěr bychom chtěly poděkovat všem, kteří se na přípravě těchto bohoslužeb podíleli, za jejich ochotu, laskavost a trpělivost.

Marie Matoulková a Blažena Kadeřávková

Arménský večer

Je zasněžená mrazivá sobota 29. prosince 2001, půl třetí odpoledne. Náš Červený kostel se plní tmavovlasými lidmi snědé pleti s černookými dětmi. Po třetí hodině muž v černém taláru uvedl muže v zlatě vyšívaném rudém plášti se zlatým orámováním a černou kápí, který žehnal shromáždění zlatým křížem, posázeným drahokamy. Kostelem se nesly orientální kvílivé zpěvy.

Co se to děje? Do Brna se sjela stovka Arménů žijících v ČR, aby tu oslavili 1700 let křesťanské Arménie. Slavnostní bohoslužbu z Vídně přijel sloužit Jeho Eminence ThDr. Mesrob Krikorjan, arcibiskup Arménské církve. Při této příležitosti pokřtí několik dětí a dospělých, přičemž využíval v kostele nedávno instalovanou historickou kamennou křtelnici. Bohoslužba proběhla v arménském a německém jazyce.

Po bohoslužbě se v půl páté shromáždění přesunulo do budovy na Údolní 39 (postavené kdysi pro okresní výbor KSČ Brno-venkov). Budova nyní slouží jako sídlo ombudsmana. V prostorách Kanceláře veřejného ochránce práv pokračoval Arménský večer kulturním programem. Ve velkém sále shromáždění uvítala paní Anna Šabatová, zástupkyně ombudsmana. Z dalších řečníků delší proslov měl pan arcibiskup.

Kulturní program zahájilo vystoupení čtyř členů pěveckého sdružení Musica poetica z Prahy, které se zabývá jednohlasou hudbou prvního tisíciletí. Pro arménský večer vybrali tři prastaré arménské církevní zpěvy. Dalšími účinkující už byli Arméni. Pan Edik Vardanian přednesl svou vlastní píseň reagující na tragické následky nedávného zemětřesení. S dcerou Ermine potom zazpíval další písně. Tři pruhy: červený, modrý a oranžový - národní barvy Arménie - tvořily pozadí pódia. Před nimi tanečnice Hripsine Nalbandyan předvedla arménský lidový tanec a tanec nevěsty, který bývá vyvrcholením tradiční arménské svatební hostiny. V podání pana Samuela Malikjana a jeho syna Stefana jsme vyslechli tři arménské písně o lásce. Houslista a hudební skladatel Tigran Petersjan předvedl své strhující umění. Završením kulturního programu bylo divadelní představení o Noemově arše, které s arménskými dětmi nastudovali studenti JAMU.

Závěr večera patřil ochutnávce tradičních arménských jídel. Na stolech byly talíře plné dobrot: vedle sýrů, uzenin, ovoce, vína a pití arménské speciality: tolma (kořeněná masová směs zabalená ve vinném listu), blinčiky (masová směs v lístkovém těstě), placky lavaš (arménský chléb), kynutý kavkazský chléb - vše bylo velmi chutné.

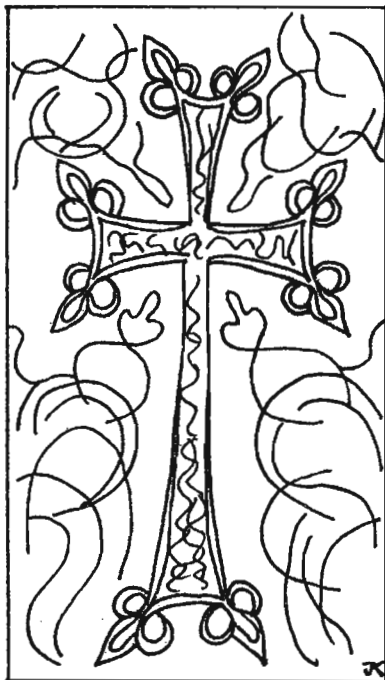
Arménský večer zorganizovalo ŠOZE - Sdružení občanů zabývajících se emigranty v rámci programu Integrace cizinců v ČR za podpory dalších institucí s cílem pomoci integraci asi tisícovky Arménů, kteří zejména v posledních 10 letech získali trvalý pobyt v ČR.

J. Franců

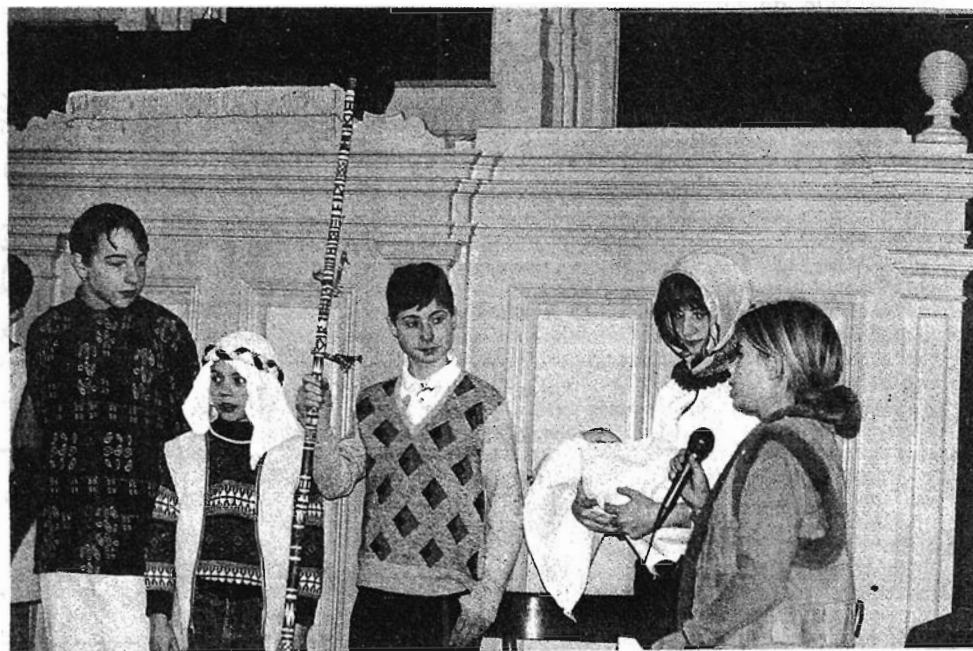
Ze zpívané bohoslužby vydechovalo mystérium posvátnosti staleté křesťanské spirituální minulosti, prolamující se do přítomného okamžiku obecností věřících s pocitem, že duchovní Ježíš Kristus je přítomen všude, kde se shromáždí horoucí srdce. Navzdory odlišné kultuře - jiný jazyk, jiné písmo a melodie - přesto jsme v arménsky zpívané liturgii porozuměli sakrálním slovům: halelujah, amen, Bůh stvořitel, Ježíš Kristus - spasitel (sótér), Duch svatý - posvětitel (spiritus sanctus); Grigor Lusarovič Prosvětitel - světec a mučedník, obdobně jako ženy - sv. Gajane a sv. Hripsime. Arménský Otčenáš se členové sboru modlili následně česky.

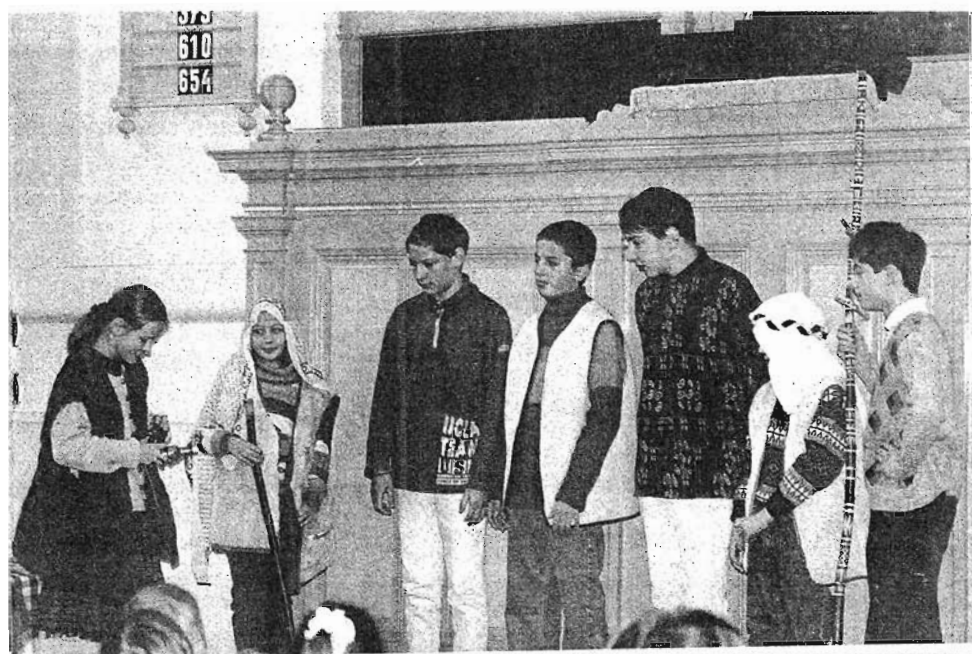
Jako cantus firmus arménské křesťanské liturgie zaznělo Ježíšovo kázání o blahoslavenství jako mocná výzva platná i pro současný věk (česká interpretace dle Bible přesvědčivě vyzněla v podání farářky O. Tydlitátové). V souladu s Písmem jsme pochopili, že opravdová víra musí být živá skutky, že jednota křesťanů celého světa prochází zkouškami odvahy a vytrvalosti víry v následování Ježíše Krista a evangelizace ve jménu Ukřižovaného a Vzkříšeného.

(Z příspěvku Miluše Šubartové o arménské bohoslužbě)

**Fotografie na následující straně:
Arménské bohoslužby v Komenského kostele
Vánoční slavnost v Betlémském kostele (foto Jan Franců)**

domácí pobožnost

K novoročnímu času

I řekl Hospodin Noemu:

„Vejdí ty a celý tvůj dům do archy,

neboť vidím, že ty jsi v tomto pokolení můj spravedlivý.“

Genesis 7,1

Tak čteme příběh, ve kterém se Hospodin setkává s lidským pokolením. Hospodin se lidmi zabývá a stará se o ně. Jsou to jeho tvorové. Když se jim daří zle (třeba jejich vlastní vinou), Hospodin se tím trápí. Znepokojuje ho lidský hřích, je mu líto, že to, co on učinil dobře, oni obracejí ke zlému.

Dále tedy platí, že se lidmi zabývá a stará se o ně. Nepřihlíží dopředu, zda se oni starají o něj. Hospodin je iniciativní, Hospodin jedná. Vyhledá člověka a prohlásí o něm: on je můj spravedlivý. Takový člověk byl Noe. Píše se o něm, že „nalezl milost“. Nalezl ji, neboť Hospodin mu ji dal. Milostivá Boží spravedlnost se ho ujala.

Noe se svou rodinou žil uprostřed jiných Božích tvorů a stejně jako oni byl ohrožen zkázou, kterou působí lidé. O tom cosi víme. Víme, že Boží stvoření je ohrožené. To máme společné se světem kdysi dávno. Božím tvorům hrozí zkáza, kterou mají na svědomí jedni z nich – lidé. I my křesťané jsme lidé, není tedy pochyb, že i my k tomu ohrožení přispíváme.

Ale zpráva o Noem ví, že Pán Bůh lidi nevynechal, když nastala potopa. Ujal se jich, když jim a všemu hrozila zkáza. Ujal se jednoho, který byl jeho spravedlivý, a tak připravil záchranu pro něj, pro jeho rodinu (celou), pro zvířata, ptáky, plazy, pro čisté i nečisté, pro sympatické i odporné živočichy. Jeden, jehož Hospodin chtěl mít jako spravedlivého, se mohl postarat o dílo záchrany. Uposlechl, udělal to. Tak se jeho zprostředkováním Hospodin setkal s lidským pokolením, tak se zprostředkováním člověka Boží spasení uskutečnilo pro mnoho tvorů.

Biblický příběh o potopě a spravedlivém Noemovi je dávné vyprávění. Je z dob, kdy si lidé byli jisti, že bohové jsou nejpřesvědčivější, když sesílají katastrofy. I toto přesvědčení má mnoho lidí společné s někdejšími dávnými světem. Bůh je v jejich úvahách a očekáváních jakási temná, hrozná síla, o níž platí, že ustavičně čeká na příležitost jak by komu ublížil.

K tomu Písmo praví s důrazem, že Bůh ospravedlňuje. A tak je z něj Zachránce. I hroznou katastrofu ukřižování Ježíše Krista proměnil v čin záchrany. Jako Spasitel je nám přítomen. Jako Vysvobozující promlouvá – pravomocně vyhláší, že budeme pod jeho ochranou.

Pro spravedlivého Noeho bylo Boží slovo příkazem ke zhotovení archy – v ní ho Hospodin ukryl, aby jej a jeho dům zachoval. Zvěstování Božího slova vytváří také pro nás schránku, útočiště v pravdě a milosrdenství, když následujeme Ježíše Krista. Jsme s ním na cestě naším časem. On nás provází od minulého k budoucímu, od starého k novému.

Starý a nový rok není jenom číslo v kalendáři, je to krok na cestě, na níž se nás Bůh ujal. Jsme o kousek blíž tomu, že jako Noe po skončení potopy i my jednou vystoupíme na novou zemi a nad sebou budeme mít nové nebe – a bude tam s námi přebývat spravedlnost.

*Bože, Otče Ježíše Krista, Otče náš,
chraň církev slovem, obdař ji Duchem, vyzbroj moudrostí.*

Doprovázej nás naším časem

a dej zvěstovat svou záchranu mnohým.

Vzdal od nás staré viny a dej odvahu a sílu k novým začátkům.

Tak se staň. Amen.

Peter Karner: Ježíš jako Kašpárek

Náboženství, zdá se, to nemůže v kostele vydržet. Nemá tam stání. A tak se potuluje všude. Proto se s ním často potkáme tam, kde jsme s ním nejméně počítali, například ve vídeňském Prátru. Mezi všemi možnými kolotoči, hernami, střelnicemi a stánky s párky je místo, na němž je o každém víkendu několikrát na hlavu poraženo zlo: Je to pimprlové divadlo.

Je zcela typické, že pimprlové divadlo se pokládá za inscenaci pro děti. Jako kdyby bylo vítězství dobra nad zlem dětská iluze. Ale milí dospělí náramně dobře vědí, proč se chodí s dětmi dívat na Kašpárka.

Nejprve jistě proto, že se tu děti dobře baví, smějí se a pláčou, zkrátka všechno to prožívají naplno.

Ale potom: Kašpárek, ten teda dětem rozumí. Jak ten si s nimi dovede povídat. Rodiče, učitelé i faráři – těm nezbyvá než začít závidět.

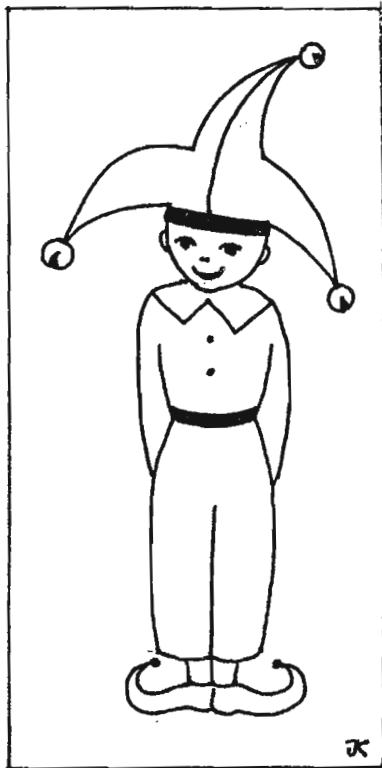
A děti – jak ty tomu Kašpárkovi věří. Šťasten každý farář, kterému jeho sbor věří tak jako děti Kašpárkovi.

Když zlý krokodýl chce sežrat králíčka, děti jenom zavolají: Kašpárku! A Kašpárek hned přijde a bací krokodýla po tlamě. A když zlý loupežník chce unést krásnou princeznu, děti zavolají: Kašpárku! A Kašpárek hned...

Když čert začne svádět Markétku, děti jenom zavolají: Kašpárku! A Kašpárek se hned postará, aby krokodýl, mezitím dokonale vydrezírovaný, přišel a ukousl čertovi hlavu.

Není potom divu, že křesťanské básnictví nazvalo onoho zachránce Kašpara učedníkem Kristovým.

A Videňák pan Kestranek tuhle pravil po návštěvě pimprlového divadla manželce: „Děti – ty se mají. Ale koho vlastně máme zavolat na pomoc my, když přijde ďábel?“

přeložil ju

Z čeho to bylo?

1. Z jakého materiálu byl zhotoven had, kterého Mojžíš nechal upevnit na kůl?
2. Z jakého materiálu byl kalich, který vložili do Benjaminova žoku s obilím?
3. Z jakého materiálu byla postel básánského krále Óga?
4. Z čeho měl Jan Křtitel oblečení?
5. Z jakého materiálu byly všechny nádoby, ze kterých pil král Šalomoun?
6. Z jakých potravin bylo složeno pohoštění, které nabídl Bóaz Rúť, když sbírala na poli?
7. Z jakého stromu byl list, který přinesla Noemu holubice?
8. Z jakého obilí sbírala Rúť klasy na Bóazově poli?
9. Z jakého materiálu musely být v Jerichu ukořistěné předměty, které byly odevzdány na poklad Hospodinova domu?
10. Z jakého kovu byly cymbály používané v jeruzalémském chrámu?

Odpovědi:

4 Moj 21,9 1 Moj 44,2 5 Moj 3,11 Mar 1,6 1 Král 10,21

Rút 2,14 1 Moj 8,11 Rúť 2,17 Joz 6,24 1 Par 15,19

podle knihy Biblické hádanky, 1997

Volby staršovstva Brno I

V neděli 10. a potom ještě 24. února proběhne již dříve avizovaná volba nového staršovstva. Odstupující staršovstvo připravilo kandidátku se jmény 24 bratří a sester, z kterých budou členové sboru vybírat 18 budoucích presbyterů. Na místě samém je možno ještě navrhnout další bratry a sestry. První kolo voleb proběhne 10. února na všech třech místech, tj. v 8.30 v Betlémském, v 10.00 v Komenského kostele a odpoledne ve 14.15 v Rychmanově. Volit mohou (a mají) všichni členové sboru starší 18 let. Již při příchodu do shromáždění se prosím запиšte do listiny přítomných, a převezmete kandidátní listinu. V ní potom zatrhnete nejvýše 18 vámi vybraných jmen, tj. ty bratry a sestry, kterým dáváte svůj hlas. Pokud zatrhnete méně než 18 jmen (například proto, že ne všechny dostatečně znáte), váš hlas bude platný. Pokud však zatrhnete (třeba omylem) více než 18 jmen, musíme váš hlas prohlásit za neplatný. Pokud odevzdáte listinu, kde nebude zatřeno žádné jméno, bude váš hlas započítán v tom smyslu, že se hlasování zdržujete. Podmínkou, aby byl někdo zvolen presbyterem je, aby získal hlasy nadpoloviční většiny přítomných. Pokud tuto podmínku splní již v prvním kole více než 18 kandidátů, bude rozhodovat pořadí podle počtu obdržených hlasů. Pokud nebude zvoleno všech 18 presbyterů, bude se ve volbách pokračovat za 14 dní při výročním shromáždění. 24. února budeme volit ještě 6 náhradníků z těch, kteří nebyli zvoleni do staršovstva a z dalších kandidátů, jejichž jména budou včas oznámena nebo na místě navržena.

První mimořádná schůze nového staršovstva, na kterou budou pozváni i odstupující presbyteri, bude v pondělí 24. února v 18.30. První řádná schůze nového staršovstva pak bude 11. března.

Kandidátní listina staršovstva bude uveřejněna ve výroční zprávě, která bude k dispozici během února v obou kostelech a při všech setkáních během týdne na faře, kde si ji můžete vyzvednout.

Pro některé z Vás nebude možná snadné z navržených jmen vybírat. Na kandidáty, které neznáte, se však můžete ve zbývajícím čase zeptat ostatních bratří a sester. Pro lepší orientaci se pokusíme v obou kostelech vyvěsit fotografie navržených. Myslete, prosím, na tyto volby také ve svých modlitbách. Vždyť smyslem těchto voleb není, kdo v nich získá víc hlasů, ale aby náš sbor co možná nejlépe vedl lidi k Bohu. Vhodným výběrem členů staršovstva tomu může každý z nás napomoci.

Jiří Gruber

Další malý skautský filmový festival

Letošní ročník již tradičního Dalšího malého skautského filmového festivalu se bude konat 13. - 15. února 2002 v Betlémském kostele na Pellicově ulici. Součástí festivalu bude také koncert Evy Henychové ve středu 13.2. v 18 hodin tamtéž. Další podrobnosti o programu hledejte na sborové nástěnce. Projektor na promítání filmů nám již podruhé zdarma zapůjčí firma Topsoft - Complex s.r.o. Výtěžek festivalu bude opět věnován na dostavbu SOS Dětské vesničky v Brně - Medláncích.

Jakub Marek

Modlitební setkání

Poradní odbor evangelizační brněnského seniorátu Vás zve k pravidelným modlitebním setkáním, která se konají každé třetí úterý v měsíci v Blahoslavově domě v zadním sále v 18.00 hodin. Přijďte se spolu s námi přimlouvat za své blízké, svůj sbor, církev i město. V prvním pololetí roku 2002 se sejdeme v tyto dny: 15.ledna, 19.února, 19.března, 16.dubna, 21.května a 18.června.

„Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyvatele země. Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavřín vítěze“ (Zj 3,10-11).

Klub otevřených dveří

- 7. 2. Opravdu je nás doma mnoho? (problémy a radosti početné rodiny)
sestra Kolegarová
- 14. 2. Zralá osobnost, hranice ve vztazích (láska., slabost, síla, asertivita
osobní růst) – MUDr. Jana Hájková
- 21. 2. Drátování – dr. Dana Švestková
- 28. 2. POZOR . klub se přesouvá mimořádně na pátek
- 6. 3. Diskuse o pěstování hudebnosti v domácích podmínkách
Paed. Anna Velanová

Křesťanský magazín z Brna

Premiéra 17. února 2002

Součástí Univerzity sv. Cyrila a Metoděje ve Veliko Tarnovo v Bulharsku je *fakulta ikonomalířství*, kde studují mladí lidé, kteří se chtějí věnovat tvorbě ikon nejen jako zálibě, ale i jako povolání. Navštívíme některé významné pravoslavné kláštery, kde se nalézá poklad ikon z průběhu staletí bulharských dějin. Absolventka fakulty ikonomalířství *Cvetomira Cvetkova* nás seznámí s technikou zrodu ikony a shlédneme práci dalších umělců při restauraci a zrodu nových duchovních děl.

Po roce 1989 se u nás začaly ve velké míře objevovat nové náboženské skupiny a směry. Druhý příspěvek představí *Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů*, která vznikla s cílem tyto nové směry studovat a o získaných zkušenostech informovat veřejnost. O co se ale společnost snaží v této oblasti především - je prevence.

S autorem projektu doktorem Karlem Rechlíkem dále navštívíme *meditační kapli*. Na podzim minulého roku ji v Brně otevřela Církev československá husitská jako místo setkávání a modlitby.

Závěr Křesťanského magazínu z Brna patří *biblické soutěži*.

společenská kronika

Brno I

1.2.	Kamenská Marie	89 let
3.2.	Muchová Jaroslava	70 let
4.2.	Mičanová Marie	40 let
5.2.	Šustrová Ludmila	75 let
7.2.	Zukalová Věra	75 let
9.2.	Bukáčková Milada	82 let
10.2.	Kloc Luboš	50 let
10.2.	Balvínová Vlasta	30 let
12.2.	Voda Miroslav	82 let
14.2.	Hedviková Blažena	84 let
15.2.	Jakubcová Jindřiška	84 let
17.2.	Chmelík Jaromír	83 let
17.2.	Macháčková Anna	94 let
19.2.	Březková Veronika	20 let
19.2.	Novotná Vladimíra	50 let
19.2.	Borošová Romana	30 let
21.2.	Zbiejczuk Adam	20 let
22.2.	Klobásová Vlasta	84 let
23.2.	Bartošová Yveta	40 let
24.2.	Křížová Dolly	90 let
25.2.	Cedidla Josef	70 let
25.2.	Opletalová Marie	90 let
25.2.	Pavlíková Věra	50 let
26.2.	Paděrová Milada	86 let
26.2.	Aiblová Pavla	30 let
27.2.	Slavíčková Blahoslava	60 let

V prosinci byli pokřtěni:

16.12. Barbora Maláčová, nar. 22.9.2001

V prosinci byli oddáni:

28.12. 2001 Renáta Vynikalová a Jiří Nagy

V prosinci jsem se rozloučili:

8.12.2001 Marie Matochová, nar. 1913

Brno II

1. 2.	Jarmila KOMÍNKOVÁ	79 let
1. 2.	Drahomíra ŠAFAŘÍKOVÁ	70 let
3. 2.	PhMr. Věra LIPINSKÁ	76 let
4. 2.	Ing. Jaroslav MAREK	70 let
5. 2.	Libuše HLUCHÁNOVÁ	76 let
6. 2.	Milada ŠEVČÍKOVÁ	79 let
8. 2.	Lydie ŠÁLKOVÁ	78 let
9. 2.	Jarmila CHADIMOVÁ	83 let
10. 2.	František ZOUNEK	89 let
10. 2.	Vlasta BARTOŇOVÁ	78 let
12. 2.	Věra ONDRÁČKOVÁ	75 let
12. 2.	Jan S. ŠEBESTA	70 let
15. 2.	Ludmila MALÁŠKOVÁ	78 let
18. 2.	Dagmar DVOŘÁKOVÁ	76 let
19. 2.	Josef VÁNĚ	77 let
22. 2.	Zdena PROCHÁZKOVÁ	78 let
24. 2.	Ludmila BĚLOHOUBKOVÁ	97 let
25. 2.	Marie DOBEŠOVÁ	87 let
27. 2.	Libuše SEDLÁKOVÁ	90 let
27. 2.	František PŘIDAL	80 let
27. 2.	Miroslav ŠIMEK	76 let

V prosinci 2001 jsme se rozloučili:

22. 12. František Synek z Brna, nar. 1911

27. 12. Rudolf Trunečka z Brna, nar. 1914

ze sborů ČCE

Brno – Židenice,

Jílkova 74

Farní úřad: Konečného 6, tel. 48538108

Bohoslužby – neděle 9 h.

Biblická hodina – čtvrtek 19 h.

Starší děti – úterý 15.30 h.

Mladší děti -- středa 16 h.

Mládež – úterý 19 h.

V Blansku se scházejí děti a mládež
každý pátek v 15 h.

Brno – Husovice

Netušilova 26, tel. 45212420

Bohoslužby – neděle 9 h.

Biblická hodina – čtvrtek 17.30 h.

Děti – pondělí 18.15 h.

Mládež – pondělí 19.30 h.

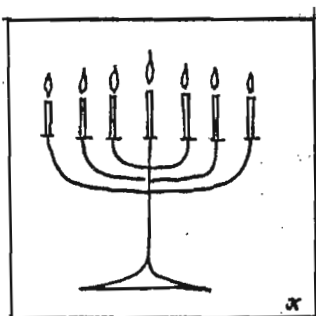

Světnice, kde otec soudil

K vánocům jsem koupil manželce jako obvykle několik knížek. Počítám přitom vždycky s tím, že si je později také rád přečtu. Tuto jsem si však přečetl dokonce jako první. Rád bych ji nyní doporučil i vám. Napsal ji Isaac Bashevis Singer, americký spisovatel židovského původu, který prožil své dětství v Polsku. Narodil se v roce 1904 v malé vesničce u Varšavy a v roce 1935 odešel před Hitlerem do USA, kde v roce 1991 zemřel. Četli jsme od něho s manželkou už několik knížek a dá se říci, že Singer nikdy nezklame. Nejkrásnější jsou ale jeho povídky. V roce 1978 mu za ně byla udělena Nobelova cena za literaturu.

Výše jmenovaná knížka obsahuje přexes padesát kratších povídek, které autor napsal jako vzpomínku na domov, v kterém ve Varšavě a okolí vyrůstal. Jeho otec byl rabín a matka dcerou rabína. V jejich domě otec rozsuzoval nejružnější lidské rozepře. Majetkové, rodinné i náboženské. Autor s pozoruhodnou pamětí a smyslem pro detail vzpomíná, jak nejružnější lidičkové přicházeli za jeho otcem a on jako děčko natahoval uši, aby se dozvěděl co nejvíc ze světa dospělých. Zachoval nám tak obraz světa dávno zaniklého a přitom tak blízkého, protože lidského. Místo dlouhého povídání bude myslím nejlepší ocitovat úryvek z jedné povídky. Knihu vydalo nakladatelství Argo a koupil jsem ji v Barvičově knihkupectví na České. Stála 198 Kč.

Jiří Gruber

Reb Mojše Bababa

Reb Mojše Bababa, tak se mu říkalo. Proč Bababa? Protože tak pořád mluvil: „Ba, ba, ba, Nejvyšší pomůže. Ba, ba, ba, mesiáš přijde a nastane dokonalé vykoupení. Ba, ba, ba, je dobré být žid! Co už může být větší potěšení než být žid? Dám vám všechna divadla a všechny statkáře a všechny marcipány za jedinou minchu, za jediný žalm, za jediné požehnání! Můžou mi dávat horu peněz a všechny paláce a všechny zámky, všechny vojáky a kozáky, jen abych vynechal jediné požehnání po jídle – a já se jim nahlas vysměju. Protože to všechno jsou marnosti, prázdné řeči a nestojí ani za vejďumek. Ale když říkám požehnání po jídle – ba ba, ba, přibývá mi zdraví. Jen považ: pochválen buď Bůh, náš Pán, král světa, že bylo všechno stvořeno tak, jak řekl. Všecko všecičko! Nebe, země, já, ty, ba s odpuštěním i ten pes venku, i ta moucha. Všecko stvořil náš Stvořitel a nám dal schopnost, abychom ho chválili. Co je proti tomu tento svět? Dám ti všechny plesy a všechny lázně světa za jediné slovo cadika (vůdce chasidské komunity), za jediný jeho vzdech, za jediné jeho gesto. Tys ještě chlapec a co takový chlapec chápe? Ale já ti říkám, že druhá noc svátků v Kuzmíru byla větším potěšením než celý vezdejší svět, než všichni císařové a generálové a všichni flamendři. Každý okamžik tam měl rajskou chuť. Kdo nebyl o svátcích v Kuzmíru, ten neví, co je to vezdejší svět, ba, ba ba...

arménská církev

Arménská církev – 1700 let

Arméni jsou národem křesťanským. Křesťanství přišlo do Arménie ze Sýrie a Kapadokie. Arménská církev je nestarší křesťanskou církví a nazývá se "arménská apoštolská církev" - apoštolská proto, že byla založena v prvním století Kristovými žáky, apoštoly Tadeášem a Bartolomějem. Křesťanství se v Arménii rozšířilo mezi lety 290-301 našeho letopočtu s přičiněním krále Trdata III. (274-330) a Řehoře Posvětitel (svatý Grigor Lusarovič, 239-325/26). Druhý jmenovaný byl synem Parteva Anaka. Byl pokřtěn v Cesarii (město v Kapadokii) a převzal jméno Řehoř (Grigor). Byl vychován pod vedením biskupa Primiliana, aby se v roce 287 vrátil na pevninu "Medz Hayk" s misionářským úkolem. Vzhledem ke svému přesvědčení a veřejnému propagování víry začal být pronásledován místními vládnoucími kruhy, které mu nakonec způsobily velké utrpení. Král ho nechal uvrhnout za mříže ve městě Artashat, kde byl odsouzen k smrti. Později byl jako zázrakem omilostněn králem Trdatem, přesvědčeným o jeho nevině a svatosti jeho víry.

V roce 301 bylo křesťanství prohlášeno (vůbec poprvé na světě) za státní náboženství na pevnině Medz Hayk. Převzetí křesťanství mělo pro Arménii velmi významný politický a historický dopad. Se svým novým náboženstvím se Arménie pokusila definitivně zbavit vlivu Říma a zvláště Persie, protože obě říše se snažily s nezávislostí Arménie skoncovat.

V roce 302 se Řehoř Posvětitel, doprovázený 16 ministry s královským dekretem, zúčastnil episkopálního setkání v Cesarii, kde byl arcibiskup Leontem vysvěcen na biskupa arménského episkopátu, to je nejvyšším patriarchou-katholikosem arménské církve. V důsledku toho byli Řehoř I. a následující patriarchové nazýváni katolikosy arménské církve. Na podzim téhož roku Řehoř Posvětitel pokřtil krále Trdata a jeho dvořany a obrátil je na křesťanskou víru. Poté pokřtil i armádu a lid a nakonec, za asistence státu a za doprovodu armády, rozšířil a prosadil nové náboženství. Od té doby byly ničeny pohanské chrámy a oltáře a začaly se místo nich budovat kostely, kaple a svatyně.

Začala se rozvíjet křesťanská kultura. V roce 303 byla v hlavním městě Vagharshapatu vybudována katedrála Matky z Etchmiadzinu. Dnes je Etchmiadzin sídelním městem nejvyššího patriarchy-katholikose, centrem věřících celé Arménie, arménské apoštolské církve a hlavním náboženským městem Arménů z celého světa.

V historii lidstva je křesťanství základním kamenem přetváření kultur a vývoje civilizace a nejenou roli hrálo i v životě arménského národa. Arménská apoštolská církev sjednotila síly rozptýlené po celé Arménii a obnovila ztracenou suverenitu státu. Role arménské církve je neocenitelná pro udržení národní identity, utváření a pozdější vývoj národní kultury. Arménská církev vždy bojovala za svou svobodu a identitu. Mnoho z mezinárodních konferencí proslulo projednáváním záležitostí víry, jako například koncil v Nikaji v roce 325 (první nicejský koncil), v Konstantinopoli (r. 381) a v Efezu (r. 431). Arménská apoštolská církev se dala na osamělou cestu nezávislosti, vystupovala jako hlava státu a legislativy. Na mezinárodním koncilu v Chalkedonu (r. 451) se navržením monofysitského kréda výrazně zhoršily vztahy mezi arménskou a chalkedonskou církví a arménská církev se osamostatnila. Od katolické a ortodoxní církve se odlišila tvrzením, že v postavě Krista se skrývá jediná podstata (proto monofyzitské krédo).

Arménská církev hrála významnou úlohu v arménské literatuře, vzdělanosti a architektuře, v utváření a uchovávání národní kultury a v rozvoji arménské vědy. Bylo by správnější říci, že až do devatenáctého století se arménská vzdělanost, kultura a věda vyvíjely díky úsilí a nasazení arménské církve.

Arménská apoštolská církev je silou sjednocující fyzické a duchovní síly národa. Je nejdůležitějším faktorem v povzbuzování a udržení arménského povědomí.

"ORER" - arménsko-evropský nezávislý časopis (Praha 3, Nitranská 24)

Tři tisíciletí Arménie

Arméni jsou potomci indoevropského obyvatelstva severovýchodní části Malé Asie, odkud se asi ve 12. století př. n. l. přistěhovali do oblasti Arménské vysočiny.

První státní útvary vznikaly na území dnešní Arménie již ve starověku a od počátku byly terčem expanze sousedních mocných říší a nájezdníků. V 11. až 6. století př.n.l. byla země součástí říše Urartu. V r. 220 př.n.l. vznikla Velká Arménie, která r. 301 n.l. jako první na světě přijala křesťanství jako státní náboženství. V roce 387 se o zemi podělila římská říše (od 395 Byzanc) a Persie. V 7. století se stala součástí arabského kalifátu, v 8.-9. století obnovila dynastie Bagartovců samostatnost země. V roce 1071 se země stala součástí seldžucké říše, ve 12. století součástí Gruzie, ve 13. století byla ovládnuta Mongoly, ve 14.-15. století byla součástí říše Karakoyunlu a Akkoyunlu. Od 16. století byla Arménie rozdělena mezi Turecko a Persii.

Po rusko-tureckých a rusko-perských válkách si východní část připojilo roku 1828 Rusko. Postup Turecka vůči emancipačním snahám Arménů koncem 19. století a za 1. světové války byl první genocidou moderních dějin. Po ruské revoluci a neúspěšném pokusu o federaci zakavkazských států vznikl roku 1918 v ruské i turecké části Arménie nezávislý stát, který však nepřežil tureckou a komunistickou agresi (1920).

Od roku 1922 byla ruská část Arménie součástí Zakavkazské SFSR v rámci SSSR, po jejím zrušení v roce 1936 byla vytvořena Arménská SSR. V souvislosti s postupným rozkladem SSSR vyhlásila Arménie roku 1990 svou svrchovanost, o rok později pak úplnou nezávislost. Zakládající člen SNS z prosince 1991. Od roku 1988 je Arménie zapojena do ozbrojeného konfliktu v Náhorním Karabachu, arménské enklávě v sousedním Ázerbájdžánu. V květnu 1994 bylo uzavřeno příměří, Náhorní Karabach zatím drží Arménie. Od roku 1994 nastoupila Arménie cestu ekonomické stability a hospodářského růstu. V roce 1995 se konaly svobodné volby a byla přijata nová ústava, která omezila rozsáhlé prezidentské pravomoci. Prezidentské volby z roku 1996, ve kterých opět zvítězil Levon Ter-Petrosjan, přinesly vlnu politického násilí.

Arménština tvoří samostatnou větev indoevropských jazyků. Jako literární jazyk je známa od 5. století. Dodnes užívané písmo bylo vytvořeno asi v roce 405-406 Mesropem Maštocem na základě byzantského a severoarméjského písma. Písmo má dnes 39 znaků, z toho 30 souhlásek. Nejstarší památky jsou psány staroarménským jazykem grabar (dnes slouží jako církevní jazyk); v 19. století vznikl novoarménský jazyk ašcharhabar, který má dvě varianty a řadu dialektů. V zahraničí žije asi 2 milióny Arménů.

Dnešní Republika Arménie má 29 800 km² a 3 522 000 obyvatel, je členem OSN a SNS. Hlavním městem je Jerevan (1,2 mil.), úředním jazykem arménština, užívá se také ruština a kurdština. Rozsáhlá emigrace: jen v letech 1991-94 se vystěhovalo 500 až 750 tisíc osob. Celkem v zahraničí žije asi 2 milióny Arménů. Většinu území tvoří Arménská vysočina sopečného původu s nejvyšší horou Aragac, 4090 m, zatímco arménská národní hora Ararat, 5165 m, už leží na území Turecka. Arménská kultura je součástí světové kultury, o čemž svědčí například jména Saroyan, Petrosjan, Aznavour atd.; arménská hudba, literatura, výtvarné umění tvoří samostatná hesla v encyklopediích.

Podle Ilustr. enc. slovníku, Enc. Diderot a článků na internetu zpracoval J.Franců

**Pozvánka na Arménský večer
v arménském písmu**

ՍՕՁԷ-ն ձեզ հրավիրում է հայկական
կուլտուրայի երեկոյի նվիրված ՀԱՅ-
քրիստոնեության 1700 ամյակին, որը տեղի
կունենա 2001թ.-ի դեկտեմբերի 29-ին ժամը
14:30 - ին: Բոնոյի Յան Ամուս Կոմենսկու
էկեղեցում (Կոմենսկի հրապարակ),
Ավստրիայի հայ եպիսկոպոս դոկ. Մեսրոպ
Կրիկորյանի մասնակցությամբ:

zprávy ze staršovstva

Brno I

V úvodu lednové schůze jsme se věnovali přípravě voleb staršovstva. Byl schválen text výroční zprávy, která bude volně k dispozici členům sboru. Byly objednány nové mikrofony a mixážní pult do Komenského kostela v hodnotě 15 tisíc Kč. Bratr farář se v lednu zúčastní farářského kursu. Staršovstvo s radostí přijalo informaci o dvou sestřích, které se začaly připravovat ke křtu a dvou žádostech o přijetí do sboru. V současné době se individuální přípravy účastní 7 osob. Bylo doporučeno, aby každý přistupující měl svého „kmotra“, který mu bude pomáhat v zapojení do sboru. Vydávání časopisu Setkávání v roce 2001 skončilo schodkem 15 tisíc Kč. Na tento rok byl náklad snížen. Pěveckému sboru Kůrovec byl přiznán příspěvek 3000 Kč. Finanční komise dostala za úkol připravit vyrovnaný rozpočet na rok 2002, který bude předložen výročnímu sborovému shromáždění. Byla podána žádost o náhradu za zvon z Rychmanova odcizený během 2. světové války. Bylo požádáno o stavební povolení a vypsáno výběrové řízení, na jehož základě bude vybrána stavební firma, která provede přestavbu a přístavbu našich sborových místností. Rozpočet na tuto přestavbu bude předložen sborovému shromáždění. Bude třeba zorganizovat brigády členů sboru na úklid sklepa a přípravu staveniště. Manželé Táborští vyklidili ke konci roku služební byt a sestra Tábořská ukončila pracovní poměr dohodou k 4.1.2002. Úklid na faře a v kostele je prozatím zajištěn dohodou se dvěma studenty. Otázku kostelnictví a domovníctví včetně vhodného bytu bude třeba řešit z dlouhodobého hlediska. Bratr farář spolu s kurátorem podepsali na základě souhlasu staršovstva a seniorátního výboru nájemní smlouvu na jednu z plánovaných prodejen. Bude zde prodej galanterie. Intenzivně se jedná se zájemci o druhou prodejnu. Poslední řádná schůze současného staršovstva bude 11. února. *jj*

Brno II

Co čeká Diakonii ČCE v souvislost s projednávaným zákonem o církvích? Zdá se, že to v tuto chvíli nikdo nedovede říci s jistotou. Jisté je jenom to, že Diakonii církev chce - a že je potřebná. Staršovstvo přijalo několik informací o této záležitosti. Zajímáme se o Diakonii mj. také proto, že brněnské středisko na Hrnčířské ul. je v partnerském vztahu k našemu sboru a jeho představenstvo je jmenováno staršovstvem v Brně II za laskavého souhlasu dalších brněnských sborů. Vděčně jsme vzali na vědomí i to, že sbírka pro práci Diakonie v brněnském seniorátu se v našem sboru setkala se zájmem mnoha účastníků služeb Božích na 1. neděli adventní. - Pokusili jsme se o krátké zamyšlení nad významem toho, že děti odcházející před kázáním do Nedělní školy kazatel krátce osloví při jejich propuštění. Chceme být jedno společenství i tehdy, když dospělí a děti konají část služeb Božích odděleně. - Vzhledem k tomu, že bratři presbyteri a sestry presbyterky řadu služeb v nedělních shromážděních, bylo potřeba tyto služby připravit a rozdělit pro dlouhou řadu bohoslužebných shromáždění, které nás čekají v nastávajícím svátečním čase. Těšíme se, že v neděli po vánocích přivítáme v Blahoslavově domě opět hosty z Brna I. Těšíme se také na službu pěveckého sboru Cantate Domino v Blahoslavově domě na Štědrý den odpoledne, ale také o některých nedělích a svátcích v příštím roce. - Hospodářských úkolů a starostí neubývá a těžko jich ubude v roce 2002, zjišťujeme však, že je nám vydatnou pomocí spolupráce s realitní kanceláří, která obstarává řadu povinností vznikajících při správě sborových budov. - Nový rok začne podle kalendáře sám od sebe, máme-li však čekat nové věci, prosíme sbor o podporu a prosíme Pána Boha, aby nám byl milostiv. *ju*

týden ve sboru

Brno I

Brno II

Pondělí

18.30 - **staršovstvo** (11. a 25.2.)
19.00 - **sborové vzdělávání** (4.3.)

18.30 - **staršovstvo** (11.2.)

Úterý

15.00 - **služby Boží v DD Věstonická**
17.00 - **dětský klub**
17.00 - **biblická hodina pro děti**
18.30 - **přípravka nedělní školy**
19.30 - **mládež**

19.30 - **trícátníci** (5.2. a 19.2.)

Středa

13.00 - **služby Boží v Diakonii Hrnčířská**
15.00 - **kavárnička (pro dříve narozené)**
16.00 - **konfirmační příprava II. ročník**
18.30 - **mladší mládež**
19.30 - **starší mládež**

13.00 - **služby Boží v Diakonii Hrnčířská**
18.00 - **biblická hodina v Blah. domě**
18.15 - **mládež**

Čtvrtek

9.00 - **klub otevřených dveří**
16.00 - **konfirmační příprava I. ročník**
17.00 - **biblická hodina pro dospělé**

15.30 - **vyučování dětí**
16.30 - **příprava konfirmandů**

Pátek

15.00 - **náboženství – Rychmanov**
16.00 - **konfirm. příprava – Rychmanov**
18.30 - **zkouška pěveckého sboru CD**

Sobota

9.30 - **služby Boží v DD Kociánka**
(9.2. a 23.2.)

Neděle

10.00 - **nedělní škola pro děti**
11.00 - **setkání na faře při kávě a čaji**
18.00 - **pěvecký sbor mládeže Kůrovec**

10.00 - **setkání v Blahoslavově domě**
při kávě a čaji

setkávání brněnský evangelický měsíčník Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II.

Vychází za finanční podpory města Brna. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>.

Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. **Na čísle spolupracovali:** Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. **Registrováno pod číslem R 7/98.** Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč**, pro předplatitele **10 Kč**. **Adresa sboru ČCE Brno I:** Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. **Adresa sboru ČCE Brno II:** Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

Redakční rada příštího čísla se sejde ve čtvrtek 7.2. 2002 v 18.00 na faře sboru Brno I.

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

únor 2002

3. února

*neděle
po Devětníku*

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová

9.00 BD Jaroslav Vitek
10.00 Kuř Jiří Malý
13.45 Tiš Jaroslav Vitek

10. února

*2. neděle
po Devětníku*

8.30 BK Jiří Gruber
volba staršovstva
10.00 ČK Jiří Gruber
volba staršovstva
14.15 Rych Jiří Gruber
volba staršovstva

9.00 BD Jiří Malý
9.45 Tiš Jaroslav Vitek

17. února

1. postní

8.30 BK Olga Tydlitátová, VP
10.00 ČK Olga Tydlitátová, VP
14.15 Rych Olga Tydlitátová, VP

9.00 BD Jaroslav Vitek, VP
10.00 Kuř Jiří Malý, VP
13.45 Tiš Jiří Malý, VP

24. února

2. postní

9.00 BK Jiří Gruber
*vyroční sborové shromáždění
volba staršovstva*

9.00 BD Jaroslav Vitek
9.45 Tiš Jiří Malý

3. března

3. postní

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD Jiří Malý
10.00 Kuř Jaroslav Vitek
13.45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd – Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiš Tišov
Kuř Kuřim

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK